

raabe eller lege for ikke at skræmme Vildtet, og navnlig var det strengelig forbudt at indtage Maaltider derinde. Det var vist disseher Forskrifter, der havde vakt saa megen Uvilje mod Manden, og i vor overgivne Stemning beslutter vi os til at trodse dem. Vi lejrer os udendvidere paa en Grønning midt i Skoven, faar Madkurvene og en Kaffe-maskine frem og har det dejligt. Saa paa engang faar vi allesammen som et Slag paa Munden. Lige imod os kommer to Mænd, det var selve Baronen og en Skovbetjent. Baronen havde Ord for at være en stor Grobrian, og bare hans Udseende var da ogsaa frygtindjagende nok. Han var en stor, svær Mand, rødblaa i Ansigtet som en Kalkun. Vi vidste ikke, hvad vi skulde gøre, og var gruelig forskrækkede allesammen. Saa rejser Deres Moder sig, skænker i en Fart en Kop Kaffe og gaar med den i Haanden tværs over Græsset lige imod Baronen. Jeg ser hende endnu ganske tydelig for mig i en lyslilla, klar Kjole og en stor, kalecheformet Straahat med Blomster paa. Hun havde saadan en nydelig lille Figur og dertil en Gang saa let og svævende, saa det var en Lyst at se. Saa nejede hun for Hr. Baronen og bad ham nok saa skælmsk gøre os den store Ære at være vor Gæst i det Grønne. Det var mere, end han kunde modstaa. Han var i Grunden en godhjertet Mand, og det endte da ogsaa med, at han indbød os til at gæste ham paa Slottet paa Tilbagevejen og smage paa hans Champagne. Den Dag glemte vist ingen af os siden. Har Deres Moder aldrig fortalt derom?"

„Nej.“

Toget standsede ved Købstaden, hvor den snak-somme Gamle steg ud. Per var glad ved at blive ale-